

Ապրիլի 6-ից բնագիտական ֆակուլտետը և անցավ առցանց ուսուցման համակարգին: Ես՝ որպես բնագիտական ֆակուլտետի Ուսումնակազմի անդամ իմ համար կազմակերպելու համապատասխան՝ համագործակցելով դեկանի, կուրսերի ավագների և համալսարանի ղեկավարության հետ՝ միաժամանակ վերահսկելով գործընթացը բոլոր կուրսերուն:

Ֆակուլտետի ուսանողների և անձամբ իմ կողմից հնչեցված հիմնական խնդիրը ինտերնետ կապի բույլ հասանելիությունն է, որը, կարծում եմ, խնդիր է ողջ համալսարանի ուսանողների համար:

Դուսուվ ենք, որ այս վիճակից շատ արագ դուրս կանք և նորից կանցնենք մեր բնականոն ռեժիմին: Առողջությունը բոլորին:

Աշխեն Ասրյան,
«Պատմություն և իրավագիտություն» ֆակուլտետի Ուսումնակազմի, «Պատմություն» մասնագիտության 2-րդ կուրսի ուսանողություն

Կարող եմ հավաստել, որ ուսանողությունը մեծ սիրով և պատասխանատվությամբ է նաև նակացում պարապմունքներին: Առցանց ուսուցումը, իհարկե, կարող ենք համարել ծեռքբերում, որն ունի իր դրական և բացասական կողմերը: Ստեղծված իրավիճակում այն ուսումնական ծրագրից հետ չմնալու լա-

Պատմության և իրավագիտության ֆակուլտետում առցանց դասընթացներ սկսել ենք դեռևս մինչև համալսարանում այդ մասին որոշումն ընդունելը: Ընդհանուր առմամբ, դասերն անցնում են լավ, հետաքրի, ուսանողների բացակայությունը դասերից շատ քիչ է, որոշ կուրսերում ընդհանրապես բացականեր չեն լինում:

Եղիտա Առստամյան,
ԱրՊԴ բնագիտական ֆակուլտետի Ուսումնակազմի,
«Մաթեմատիկա» մասնագիտություն, 4-րդ կուրս

Պատմության և իրավագիտության ֆակուլտետում առցանց դասընթացներ սկսել ենք դեռևս մինչև համալսարանում այդ մասին որոշումն ընդունելը: Ընդհանուր առմամբ, դասերն անցնում են լավ, հետաքրի, ուսանողների բացակայությունը դասերից շատ քիչ է, որոշ կուրսերում ընդհանրապես բացականեր չեն լինում:

Լիլիթ Մարգարյան,
ԱրՊԴ Ուսումնակազմի,
«Դասություն և գրականություն» մասնագիտություն, 4-րդ կուրս

Խմբագիր՝ Զ.Ս.ԱՐՄԱԶՅԱՆ
Դասախոսական ակտիվ պատասխանատու՝
Վկանության Ասպարյան,
Մագագործություն 3-րդ կուրս

Տպագրանակը՝ 400
Տպագրվում է Արցախի
պետական համալսարանի
Իրավության և ազգային
տպագրանում
Մեր հասցեն՝ Ա.Գոշի 5:
Հեռ.՝ (047) 94 04 91

Ուզո՞ւմ ես գուշակել, տեսմել մի ժողովրդի
ապագան՝ նայի՛ր նրա երիտասարդությանը:

ԳԱՐԵԳԻՆ ՆԺԵՂ

Հունիս- Յունիս
2020

Քո Ժամանակը

ԱՐՑԱԽԻ ՊԵՏԱԿԱՆ ՀԱՍԱԼՍԱՐԱՎԱՆԻ ՈՒՍԱՆՈՂԱԿԱՆ ԱՍՍԱԹԵՐԹ

Թե ինչպես են այս օրերին իրենց ժամանակը կազմակերպում մեր ուսանողները, արտակարգ իրավիճակը ինչպես է անդրադառնում ուսումնական գործընթացին, ստեղծագործական եռանդին, տրամադրության վրա, կփորձենք ներկայացնել մեր ուսանողների հետ ունեցած հարցագրույցների միջոցով

ԱրՊԴ «Լրագրություն» մասնագիտության 3-րդ կուրսում սովորող Այսօնա հսկայելյանը արցանց հարցագրույց է ունեցել ԱրՊԴ «Ուսաց լեզու և գրականություն» մասնագիտության 3-րդ կուրսի ուսանողությունի Արցախկան Ստեղամանի հետ, ով, բացի ուսման բնագավառում առաջադիմություն դրսնորելուց, ունի նաև նկարելու շնորհ, որը նրա համար նախասիրություն է:

-Արուսյակ, ե՞ր և ի ինչպես ծնվեց նկարելու հանդեպ սերդ և ինչու՞ ընտրեցիր հենց մանկավարժի մասնագիտությունը:

-Ուր մանկուց հարազատներս նկատել եին իմ սերդ նկարելու հանդեպ, բայց, այնուամենայնիվ, մանկության երազանքս ուսուցչուի դառնալն էր: Տարիներ անց նկարչությամբ գրադարձուս դրդապատճառը շրջապատու է:

-Վերջին երկու ամիսներին քո ֆեյսրության էջում ակտիվորեն տեղադրում ես աշխատանքներ՝ հիմնականում դիմանկարների տեսքով: Ինչու՞ է հենց դիմանկարի ժամանակակից ժամանակը:

-Միշտ սիրել եմ աչքեր՝ հատկապես աղջկա, իսկ հետո աստիճանաբար մնացած դիմագծերն էն նկարում: Վերջին երկու ամիսներին տոմերի կապակցությամբ շատ պատվերներ ունեցած: Դանելիորեն զարմացած էի, որ շատերը մախրնտեցին իրենց հարազատներին դիմանկարի տեսքով նվերներ տալ:

-Ուսո՞ւմ, թե՞ նախասիրություն, ո՞րն է ի վերջո հաղթելու ապագայուն:

-Իմ սերը չի պակասում ռուսերենի, հատկապես՝ մանկավարժության հանդեպ: Նկարել նույնանես շատ սիրում եմ, հետևաբար հաղթելու է սերը թե՛ մեկի, թե՛ մյուսի նկատմամբ:

-Ուսման հարցում ևս առաջադեմ ես, մեկը մյուլու խանգարու՞մ, թե՞ լրացնում է:

-Ժամանակի առումով մեկը մյուսին չի խանգարում, բայց նկարելն ավելի շատ ժամանակ է պահանջում, քան ամենօրյա դասերով գրադարձը:

-Դակիրճ ներկայացրու նկարների ստեղծման ընթացքը՝ սկսած գաղափարի ծնունդից:

-Առաջին դիմանկարու ծնվեց 2018 թ. փետրվարին (համակուրսեցուն նկարն էր): Ընտանիքին անդամների, ընկերության դասախոսներին արձագանքները ինձ շատ ոգևորեցին ու մոտիվացրին: Դիմա արդեն ակտիվություն գրադարձում են դիմանկարչությամբ, աշխատում են թերություններին վրա, իհանում են տաղանդավոր նկարիչներով, շատերին փորձում են ընդորինակել՝ չկորցնելով սեփական ուսումնական կողմից կողմանը ամենամասն առաջարկությունը նշումի ու պատվիրատուին գոհացնել:

Այս իրավիճակը տրամադրության վրա ընդհանրապես չի պահպան, բնույթով ինտրովերտ եմ, իսկ առօրյան այդքան էլ չի փոխվել: Ուսանողներին մաղմանակն այս օրերին արդյունավետ օգտագործեն: Առողջությունը բոլորին:

Դարավոր է նաև ձեռքի տակ ունեցած մեկ մատիտով դիմանկար ստանալ:

Թե՞ ի ամար նկարելք...

-Նկարելը ինձ համար գացացունքներս արտահայտելու միջոց է: Նկարում եմ, որովհետև մենք ենք համարում չօգտագործել այն, ինչն ինձ տրված է Աստուծությանը:

-Նկարելու ամիսներին ապահով աշխատանքները:

-Փորձում եմ բավարարել պատվիրատուի պահանջները թե՛ ժամանակակի, թե՛ որակի առումով: Վերջին երկու ժամվաք ընթացքում հասցրեցի աղջկա դիմանկար ստանալ ու պատվիրատուին գոհացնել:

-Դակիրճ ներկայացրու նկարների ստեղծման ընթացքը:

-Դիմանկարի պահանջները կարծում են ամենամասն ակտիվություն գրադարձում և ամենամասն առաջարկություն նշումունքում: Դիմանկարների պահանջները կարծում են ամենամասն առաջարկություն գրադարձում և ամենամասն առաջարկություն նշումունքում:

Այս իրավիճակը տրամադրության վրա ընդհանրապես չի պահպան, բնույթով ինտրովերտ եմ, իսկ առօրյան այդքան էլ չի փոխվել: Ուսանողներին մաղմանակն այս օրերին արդյունավետ օգտագործեն: Առողջությունը բոլորին:

ՄԻ ՓՈՔՐԻԿ ԼՈՒՅ

Իսկ մթության մեջ պատվերմեր երևու՞մ են:
-Պատկերները, երևի թե, միայն մթությանն են ըստեր:

-Իսկ ինչպես պատկերացնեմ, մայրիկ:

-Չգա, որ դու մենակ ես մթության մեջ, փակիր աչքանու ու մթությունի մասնելու լինելուն մասին ...

Դադար...խոր շունչ ու ողողող ծայճ...

-Անտանելի է, մայրիկ, մթությունը, քո՞ իմ կողքին չինելուր, ես մեր արևն եմ ուզում:

-Արդից չե՞ս հոգմի՞:

-Չ, սայրիկ, արևը մեջ համար բացում է իրականությունը, նրա շնորհիվ տեսնում ենք ծառը, ծաղիկը... թե՞զ:

-Իսկ մրանք, ովքեր չեն իրականում, ինչպես ծառն ու ծաղիկը, ինչպես ես...մեջ տեսնելի են դառնում մթության մեջ:

-Մայրիկ, դու սիրո՞ւմ ես մթությունը:

-Իսկ դու ինձ սիրո՞ւմ ես:

-Իհարկե, չէ՞ որ ես քո զավակն եմ, մենք հարացաներ ենք:

-Աղջիկն, նրանք, ում զավակն եմ ես, ովքեր իմ հարազաններն են, այնտեղ են, մթության մեջ, ես նրանց միայն այնտեղ կարող եմ տեսնել...

Դուռը անշուշտ իր լիցքը չեղ ունենա, եթե չքավարպեր ատամնաշարի նեղ շերտի բացվածքով: Լայն, թե նեղ, շատ, թե քիչ, հորոցն ու ծիծաղը լիցք կունենան: Իսկ ինչպես վարպել ցավի հետ:

Անհասաննելիից հասանելի միշտ չէ, որ մի քայլ է ...մենք պարում ենք արևի շերտության, կապույտ երկնքի ներքո՝ մեր հոգու սկում ունենալով այդ բոլոր գոյներից:

Քայլում ենք, վստահ ու նոր ուժով, հավատում, որ մեր քայլերը կհասնեն մեր երազած կանգարին, բայց երբեք չենք մոռանում, որ քայլեր են սառել ու մնացել կանգնած, երբեք չենք մոռանում, որ այդ սառած կանգառում մի րոպէ դադար է պետք, մի պահ իհշել է պետք կանգառի վերջին ուղևորներին, մի փոխ ուշադրություն թողնել է պետք սառած քայլերին:

Այրենարանում մեր տառերը գունազարդում են, տարբեր երանգներով ու նախշերով գրավում մեզ, որ սերտենք այն: Ավելի հասուն տարիքում սպիտակի վրա իրար հետևից շարված սև տառերը մեջ մեծ քավականություն են տալիս, եթե այդ տողերում գտնում ենք մեզ հոգեհարազատ, կամ գոնեն՝ հասկանալի մտքեր:

Անտանելի է, որ երբեմն մեր գունազարդ էցերը սերտելու ժամանակ նոյն այրենարանի մեջ բացվում են սպիտակի վրա շարադրված սև տողեր: Ավելի անտանելի է, երբ գիտակցում ես նրանց չերազած հոգեհարազատության և ցավաբեր հասկանալի մասին, ու որ այդ տողերը դու ստիպված ես սերտել ոչ թե նրա համար, որ տառերը գունազարդել են քեզ գրավելու համար, այլ նրա, որ քո կյանքն է այդպես ստիպում:

Ստիպում են, պարտադրում, որ հարմարվես, ապրես գունազարդ տառերով, բայց երբեք չմոռանա քո ստանդարտ տառաչափի մասին: Ստիպում

են, ինչպես ստիպել են մեզ մթությունից վախենալ, վախենալ մթության մեջ անկանոն շարժումների հետևանքներից, անտեսանելիի վտանգից: Վախենում են անկանոնից՝ իրենք իսկ խախտելով բոլոր կարելի կանոնները...

Ու միակը, որը կարող ենք համարել չգրված կանոնի խախտում, դա այն է, որ երբեք չենք վախենում մեր հոգու մթությունից:

Դիշողության պատառներից նուրբ, արանց պատառություն, դրվագներ ենք հանում ու կցում մեր ներկային, հարթեցնում, մոտեցնում, դարձնում մի ժապավեն ...

-Սայրիկ, իսկ քո մթության մեջ ինձ պատկերացն իմ:

-Պատկերացնեմ մայրիկ, կանոնը ենք տեսնում ենք թե մթության մեջ աղջիկս, ես թե լույսի ներքո...

Մի կես վայրկյան էլ ...

Եթե հնարավորություն լիներ փրկել աշխարհը, առաջնորդ կմուտեիք՝ կոնկրետ ինչի՞ց: Եթե հասկանայի խնդիրը, նախ կստուգեի իմ ու աշխարհի աշխարհը լինելուր:

Տարբեր թելերից ստեղծված կծիկում դժվար է գտնել կծիկը քանոնը թելի կտորոք, մանավանդ երբ այն գրեթե բանգույն է ու անելակայել երկար, կամ դժվար է համեմատել աստիճաններ, երբ դրանց հեռավորությունն այնքան երկար է, որ չափման միավորները ջղաձգվել կցանկանան: Բայց խոստովանենք, դրանը չնչին են սրա դեմ՝ ես ինչպես փրկվեմ, որ փրկեմ աշխարհը... պատկերացնել կհաջողվի, փրկվել՝ հնարավոր է...

Երբ ստիպված լինեն կիսել քո վերջին պատառը, միզուց հասկանական կուշտ լինելու գինը: Կուշտ սոված, մինչույն է անխուսափելի է առնվազն մեկ անգամ և նաման իրավիճակի մեջ հայտնվելը, տարբերությամբ՝ դու չենք բողոքի քո կուշտ լինելուց: Ուրիշ է պատկերը, երբ կիսում ես այդ պահի քո վերջին վայրկյանը: Քեզ հավերժ չնարկով պատկեր կննան կես վայրկյան:

Սովոր ստամոքսը լցվում է հետզինետե, մի կես վայրկյան էլ, և դու կշտացար, աշխարհի կծիկը չփորբած թելերի անկանոն հյուսից պատվում է հաս-հատ, նույն վայրկյանի մյուս կեսը՝ և աշխարհի փրկված է: Դու հասարակ՝ սեփական եսի և դառը սև սուրճի սիրահարից կես վայրկյանում կարող ես դառնալ աշխարհի փրկիչ: Բայց դա կախված է նրանից, թե երբ կվերադարձնեն թեզնից պարտ վերցրած քո կես վայրկյանը, կամ նրանից, թե քանի բաժանում ես տվել քո վայրկյանին: Սեր ապագան վստահում ենք աշխարհի կծիկած թելերի բազմենական տարբերություն հագած երազական տիպունիքում և ստեղծված իրավիճակի մասին:

Սիրելի ուսանողներ, մաղրում եմ բոլորի համբերություն, ողամտություն, որ կարողանամը մեր պատասխանատվությամբ արդյունավետ օգտագործել ժամանակը՝ ի նպաստ մասնագիտական գիտելիքների ծեռքբերման: Առողջություն բոլորին:

«Դու նախագահ, «ՏՍՍ» 4-րդ կուրս

* * *

«Մանկավարժություն և սպորտ» ֆակուլտետի
Ուսումնական կամաց առաջնային համարական ակադեմիա

«Դաստիարակության առաջնային համարական ակադեմիա»

«Դաստիարակության առաջնային համարական ակադեմիա»